

பொதிகமைலை விட்டெழுந்து சந்தனத்தின்
புதுமணத்தில் தோய்ந்து,பிந்தாதா வாரி,
நதிதழுவிய அருவியின்தோள் உந்தித் திறைகு
நன்முத்துக் கடல் அலையின் உச்சிதோறும்
சதிராபி, மஹா கிலிலே பண் எழுப்பித்
தாழையெலாம் மடற்கத்தி சூழற்ற வதைத்து,
முதிர் தெங்கின் இளம்பாளையெழும் சுவதைத்து,
முத்துதிர்ந்துத் தமிழகத்தின் வீதிநோக்கி,

அந்தியிலே இளமுல்லை சிலிர்த்துச் சந்நிலை
அபிதொடரும் மடபைபுனலும் சிலிர்த்து, என்றன்
சிந்தைஉடல் அணுஅணுவொன்றும் சிலிர்த்துச்
செல்வம் ஒன்று வரும்; அதன்பேர்தென்ற காற்று!
வெந்தயத்துக் கலயத்தையெழுப்பினதென
விட்டதென என்மனவை அறையுப் போனாள்.
அந்தியிலே கொல்லையில்தான் தனித்திருந்தனே
அங்கிருந்த விசுப்பலகை தனிப்பட்டதனே.

பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்து சிரித்துப் பேசிப்
பழந்தமிழின் சாற்றாலே காதல் சேர்த்து
மிக அருவ சரமாகச் சென்ற பண்ணாள்
விரைவாக என்னிடத்தில் வருதல் வேண்டும்.
அக்காலம் அறையுக் குவந்த பன்னையின்மேல்
அடங்காத கோபமுற்றனே பிறநேரத்தில்
பக்காப்பென்றே பொருளையெல்லாம்
பாழாகக் கிணாலும் அதில் கவலை கொள்ளனே.

வாழ்க்கைமலர் சொரிகின்ற இன்பத்தனே
மனிதனது தனிமையினால் அடைய இல்லா;
சூழ்ந்ததுணை பிரிவதெனில் இரண்டிருநஞ்சும்
தொல்லையுறு வகைஇருத்தல் வேண்டும் அங்கே
வீழ்ந்துகிடந்திட்டனதைத் 'தனிமை', 'அந்தி'
இவையிரண்டும் நச்சுலகில் தக்கித் தள்ளப்
பாழான அவளிடமிருந்து குளிரச்சி, மனம்மை,
மனம் இவற்றைப் பருகுவதே நின்வையிற்று.

தெரியாமல் பின்புறமாய் வந்த பண்ணாள்
சிலிர்த்திடவே என்னைருங்கிப் படுத்தாள் போலும்;
சரியாத கழல் சரியலானாள் போலும்;
தடவினாள் போலும்;எனதைத் தன்கரத்தால்!
புரியாத இன்பத்தையெழுப்பித்தாள் போலும்!
புரியாட்டும் எனஇருந்தனே எதிரில் ஓர்ப்பெண்
பிரிவுக்கு வருந்தினேனென்றாள் ஓகோ!
பேசுமிவள் மனவை;மற்றொருத்தி தனெறல்!

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp166a.htm#dt209>